

„Jakube!“

Otočí se. Poznává mě. Strne.

Rozbíhám se k němu. Kabela mě mlátí do boku, musím přidržovat láhev, aby z ní nevypadla.

„Jakube!“ vydechnu v těsné blízkosti.

„To se mi zdá?“ hlesne. Je upřímně zděšen. Poprvé v životě ho vidím vylekaného. Není to zrovna příjemný pohled.

Jsem taky rozčilená, ale musím se usmívat. Sladce a ze všech sil. Nic jiného tady na ulici dělat nemůžu.

„Pavlo! Jak je to možný?“ zadrmlolí splašeně. Pak prudce

vydechne, jako by po dlouhých vteřinách pŕistu vyplul na hladinu. A už se taky usmívá, dočasné přerušeny kontrolní okruh zase funguje. „No tohle!“ vrtí hlavou.

Hledím na něj. Chci vidět, jak vypadá, vtisknout si jeho tvář do paměti, taky proto, abych ho vždycky hned poznala v těch hororových snech, které přijdou.

Hledím na něj. V této chvíli ne jenom já, i moje dvojnice na něj hledí. Jsem totiž rozpŕlena na dvě bytosti. A ta druhá se ho snaží varovat. Jenže on tomu nerozumí, netuší, že všechno, co od této vteřiny řekne nebo udělá, budem my dvě brát jako znamení.

„Co tady děláš?“ sonduje rozsah katastrofy.

„Co? Stojím na chodníku, rok jsem tě neviděla a ty mě ani neobejmeš?“ napovídá mu ta rozklížená zrádkyně.

„Prosím tě, já jsem úplně... jsem z toho vedle, pojd', všechno to na mě vychrlíš doma. Nechceš přece tady dělat lidem divadýlko?“ vysloví svou oblíbenou větičku.

Ne, to nechci.

Otvírá dveře domu, galantně mi dává přednost. Ale u schránek mě předběhne, do schodů skoro utíká.

„Copak tys nedostal můj dopis?“ divím se.

„Teď někdy?“ otočí se na odpočívadle, ale schodiště je tmavé, nemohu rozeznat, jak se tváří.

„No ano, asi před čtrnácti dny jsi ho měl dostat. Psala jsem ti, že přijedu, že mi konečně dali devizák. Tys ho nedostal?“ rozčiluju se.

„Ne. Nic jsem nedostal!“ Znovu vykročil. I z toho rozestupu jasně vidím, že je našťvaný. No jistě, kdyby takový dopis dostal, mohl by včas někam zmizet. Třeba do Paříže. Vždycky se chtěl podívat do Paříže, když jsem mu o ní tak hezky vyprávěla.

Už stojí před dveřmi se svým jménem. Odemyká. „Takže... no to je báječný!“ nutí se do nadšení. Vstupuje do bytu a já hned vklouznu za ním, aby mi neprovedl nějakou kulišárnu s dveřma.

„Jak dlouho tady budeš?“ zajímá se nevkusně brzy.

„Mám to jen na tři tejdny. Ale snad bych si to mohla nějak prodloužit, co myslíš?“ tázavě mu hledím do očí.

Nevypadá, že by myslel. Aspoň ne nijak pronikavě. Bez odpovědi ukládá papírový sáček, sklání se pro pantofle. Když se napřímí, má v obličejí křeč, o které se asi domnívá, že vyjadřuje radost.

Cítím, že rudnu studem.

A tak se shýbám taky. Skopávám z nohou boty, budu chodit jen v punčochách, uvědomuju si, že tahle přehnaná ohleduplnost k jeho kobercům je pro mě výhodná

Pak zvedám hlavu. Hledím na toho grázla, s kterým jsem tři roky oddaně spala, kterému jsem porodila dceru a pro kterého je teď představa několika společných týdnů tak neúnosná, že se ani nedokáže ovládat.

Ve vytapetované předsínce je šero. Vztáhnu ruku k vypínači a rozsvítím. Chci, aby toho lotra jasně viděla i moje naivní dvojnice. Otisky smažu, až budu odcházet.